

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 74.276 van 12 juni 1998

A. 61.800/VIII-634
(voorheen III-20.404)

In zake : **CARDON** Roland
rue de Liège 47
4130 Esneux,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 10 januari 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Roland CARDON de nietigverklaring vordert van de beslissing van 18 oktober 1994 die geldt als afwijzing van het op 1 juli 1994 ingediende verzoek tot herziening van zijn bevorderingsstaat;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HERBIGNAT, auditeur bij Raad van State;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 maart 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 5 juni 1998;

Gehoord het verslag van Mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van majoor GERITS, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Verzoeker, die op 28 juni 1977 aangesteld is als kandidaat-reserveofficier, neemt op 2 oktober 1978 uit dat kader ontslag en gaat weer in dienst als kandidaat-officier in het tijdelijk kader bij de landmacht, waar hij wordt aangesteld als onderluitenant. Na een opleiding van twee jaar wordt verzoeker op 28 september 1980 benoemd tot onderluitenant. Op 1 november 1987 wordt hij, na de opleiding om over te gaan naar het beroepskader met goed gevolg doorlopen te hebben, opgenomen in het kader van beroepsofficieren, waar hij op 26 september 1990 benoemd wordt tot kapitein.

2. Op 1 juli 1994 verzoekt verzoeker om een herziening van zijn bevorderingsstaat; hij voert aan dat de proeftijd in een eenheid na als onderluitenant te zijn aangesteld, één jaar duurt en hij bijgevolg op 28 september 1979 tot onderluitenant had moeten worden benoemd, en niet op 28 september 1980; als gevolg daarvan, beweert hij, hebben de daaropvolgende benoemingen met een jaar vertraging plaatsgevonden; ter staving van zijn verzoek haalt hij het voorbeeld aan van bevorderingsstaten die overeenstemmen met die welke hij vraagt.

3. Op 18 oktober 1994 neemt luitenant-kolonel MAB JADOT van de divisie personeel van de Generale Staf van de krijgsmacht de volgende beslissing :

"1. IN RECHTE

Koninklijk besluit van 24 september 1977 betreffende het statuut van het militair personeel van het tijdelijk kader, inzonderheid de artikelen 9, 10, §§ 1 en 4, en 13, § 1 (Reg A16-T2)

2. IN FEITE

De opleidingscyclus voor KTO's duurt twee jaar (artikel 9).

Betrokkene is vrijgesteld van de schoolopleiding (artikel 10, § 1), die vervangen is door een proeftijd van gelijke duur in een eenheid (artikel 10, § 4).

Aan het einde van de opleiding is hij benoemd tot onderluitenant T0 13, § 1).

3. BESLUIT

Uw bevorderingsstaat stemt overeen met de geldende reglementaire bepalingen.

U kunt niet naar bestaande bevorderingsstaten verwijzen, laat staan naar verkeerde, om uw eigen bevorderingsstaat te regulariseren.

Ik kan dus alleen maar uw benoeming als onderluitenant op 28 september 1980 bevestigen".

Dit is de bestreden handeling waarvan verzoeker op 21 oktober 1994 kennis heeft genomen;

Overwegende dat de verwerende partij inzonderheid een tweede exceptie opwerpt, ontleend aan de omstandigheid dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep; dat zij uiteenzet dat het koninklijk besluit nr. 27.003 van 19 september 1990, waarbij verzoeker met ingang van 26 september 1990 tot kapitein wordt benoemd, nooit bestreden is en definitief is geworden, net zoals de vroegere akten waarbij hij tot onderluitenant en tot luitenant is benoemd; dat zij aanvoert dat men, om tot kapitein-commandant te worden bevorderd, krachtens artikel 21, 3°, van het koninklijk besluit van 7 april 1959 betreffende de stand en de bevordering der beroepsofficieren van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, vijf jaar anciënniteit als kapitein moet hebben, zodat verzoekers verzoek niet kan worden ingewilligd zonder die bepaling te schenden;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat zijn verzoek geweigerd is na onderzoek van zijn situatie en dat hij belang heeft bij de nietigverklaring van die negatieve beslissing "aangezien de verwerende partij het gezag van het vernietigingsarrest zal eerbiedigen en haar standpunt in heroverweging zal nemen"; dat hij in zijn laatste memorie er nog op wijst dat de beslissingen waar hij om vraagt alleen maar ex tunc uitwerking zouden hebben en daaruit afleidt dat "de overwegingen gebaseerd op artikel 159 van de Grondwet volgens een bepaalde rechtspraak (...) niet ter zake dienend zijn"; dat hij voorts zegt dat "het geoorloofd is in bijkomende orde te vragen dat artikel 159 van de Grondwet wordt toegepast op handelingen die in het verslag als definitief worden bestempeld";

Overwegende dat een verzoeker in principe belang heeft bij de nietigverklaring van een beslissing waarbij hem iets geweigerd wordt, voor zover degene die de beslissing neemt, wanneer die weigering nietig wordt verklaard, over een discretionaire bevoegdheid beschikt en de toestand in heroverweging kan nemen en een nieuwe beslissing kan nemen die gunstig is voor verzoeker; dat dat belang ontbreekt wanneer de bevoegdheid van de overheid volledig gebonden is met betrekking tot een doorslaggevend element van de te nemen beslissing;

Overwegende dat verzoeker in het onderhavige geval heeft gevraagd dat zijn bevorderingsstaat wordt herzien, zodat zijn bevordering tot kapitein-commandant ingaat op 26 september 1994 in plaats van op 26 september 1995; dat hij ter staving van zijn verzoek aanvoert dat hij, gezien de vrijstellingen die hij gekregen heeft bij zijn opleiding, op 28 september 1979 en niet op 28 september 1980 tot onderluitenant benoemd had moeten worden, en dat hij daardoor onterecht een jaar anciënniteit verloren heeft, welk verlies heeft doorgewerkt in de daaropvolgende benoemingen; dat zowel uit het verzoek dat bij de bestreden handeling is afgewezen, als uit geschriften van verzoeker in het kader van de rechtspleging voor de Raad van State, blijkt dat hij de vertraging in zijn bevorderingsstaat alleen ongedaan wil maken om sneller bevorderd te kunnen worden tot kapitein-commandant; dat het vaststaat dat luidens artikel 21, 3°, van het door de verwerende partij aangehaalde koninklijk besluit van 7 april 1959 "de beroepsofficier ... slechts in de onmiddellijke hogere graad (kan) worden bevorderd indien hij een minimum anciënniteit heeft per graad die vastgesteld wordt als volgt (...) 3° kapitein of luitenant-ter-zee : 5 jaar"; dat verzoeker, die op 26 september 1990 tot kapitein is benoemd, pas op 26 september 1995 de vereiste minimumanciënniteit in die graad heeft

verkregen om tot de onmiddellijk hogere graad van kapitein-commandant te kunnen worden benoemd; dat, opdat hij de voorwaarde dat hij vijf jaar anciënniteit had in de graad van kapitein op 26 september 1994 vervulde, de datum waarop zijn benoeming tot kapitein is ingegaan, gewijzigd zou moeten worden; dat het koninklijk besluit van 19 september 1990 waarbij verzoeker tot kapitein wordt benoemd, een individuele handeling is die rechten doet ontstaan, zowel voor verzoeker als voor de overige officieren wier anciënniteit wordt vastgesteld in verhouding tot verzoekers anciënniteit; dat noch verzoeker, noch die overige officieren een beroep tot nietigverklaring van het koninklijk besluit van 19 september 1990 hebben ingesteld; dat dat besluit bijgevolg definitief is geworden en dat, zelfs gesteld dat het onregelmatig is, niet meer ingetrokken of gewijzigd kan worden; dat dat trouwens ook geldt voor de vroegere handelingen waarbij verzoeker achtereenvolgens tot onderluitenant en luitenant is bevorderd; dat daaruit volgt dat, ook al zou vastgesteld worden dat er een onregelmatigheid is geweest bij de berekening van verzoekers anciënniteit tot 19 september 1990, de verwerende partij op basis daarvan niet mag afwijken van de voorwaarde dat een minimumanciënniteit van vijf jaar vereist is om tot kapitein-commandant te worden bevorderd; dat aangezien de bevoegdheid van de verwerende partij wat dat betreft volledig gebonden is, een vernietigingsarrest haar niet in staat zou stellen verzoeker voldoening te geven; dat artikel 159 van de Grondwet niet van toepassing is op definitieve individuele handelingen; dat de subsidiaire vordering van verzoeker, nl. de toepassing van deze bepaling, niet kan worden toegewezen; dat de exceptie ontleend aan gebrek aan belang, gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twaalf juni 1900 achtennegentig door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.